

— Да, хубава нощ! но тя е още по-мила при съзнанието, че си до другарь, съ когото може да се мисли, да се чувствува, да се отдадешъ на себе си . . . и да се мълчи.

— Тъй! какъ хубаво го каза: и да се мълчи! Метерлинкъ казва, че въ мълчанието душата се слива съ вѣчността.

И тѣ млѣкнаха.

Дълго, опрѣли единъ до другъ глави, тѣ гледаха млѣчния пжтъ по осѣяното съ сѣзвѣздия небе; унесено слушаха унилия припѣвъ на немлѣкналитѣ още тукъ— тамъ шурци и сѣкашъ тѣхната пѣсенъ доисказваше онава, което тжжно се възземаше въ душата на Ана и не смѣяла да изрази въ слова.

Тя сгуши до него глава и потърпна.

— Какво има, Ано? Да си ходя ли вече!

— Не, не! — Задъхано отвърна тя, увирайки глава до неговата. Какъ дълго, дълго бихъ стояла тѣй! не часъ, а година, цѣла вѣчност бихъ желала да бжда съ тебе.

Той само я погледна и замълча.

Тя хвана ржката му и съ нервень гласъ продължи:

— Ей, въ менъ се възмогна такава сила, че бихъ извикала колкото сили имамъ, да чуе цѣлъ свѣтъ, колко е мило да си до човѣкъ, когото обичашъ; а когато съмъ при него, срамувамъ се. Не смѣя да погледна никого. Въ всѣки погледъ азъ чета съжаление. Знаешъ ли, Коля, колко обидно е да виждашъ, че хората те съжеляватъ. Тѣй убита се чувствувамъ. —

Той я изгледа и пакъ замълча.

— А кога съмъ съ тебе: такъвъ възторгъ ме обзема!

— Чуденъ е възторга на твоята душа!

— Да, защото младата душа иска да обича, да се отдаде на едного, когото обича, когото боготвори! Коля, азъ не знамъ какво ще стане съ мене! — Тя се задъха и въ безсилія и седна, не пустнала ржката му.

— Слушай, Ана, не бива толкова! — Човѣкъ трѣбва да се владѣй!

— Не, Коля, когато цвѣтето цвѣти, то иска зари, топли тропични зари! То жажди за въздухъ! Птичката, когато изхвърква — дири простори. А душата, когато се пробужда, — тя жадува за душа другарка, тя . . . не ме обвинявай. . .

Той незнаеше какво да ѝ отвърни. Побоя се отъ